

РЕШЕНИЕ

№ 2288

гр. София, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.А

при участието на секретаря Г.Х
като разгледа докладваното от Г.А Гражданско дело № 20231110119305 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявени от *****“ АД против „***** иск с пр. осн. чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1 544,02 лв. – заплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски, ведно със законна лихва за периода от 11.04.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 47,18 лв. - мораторна лихва върху главницата за периода 21.12.2022 г. – 09.03.2023 г. Претендира разноски.

Ищецът твърди, че по договор за имуществена застраховка “Каско” е заплатил сума в размер на 1 529,02 лв., представляваща застрахователно обезщетение за нанесени на ***** РТ щети, настъпили в резултат от ПТП, реализирано на 14.06.2022 г. в *****“ до номер 62. Начислени са и 15 лв. ликвидационни разноски. Твърди се, че виновен за ПТП е водачът на ***** , чиято гражданска отговорност към датата на ПТП е застрахована при ответното дружество. Излага се твърдение, че това МПС при движение по улицата и неспазване на странично отстояние ударило паркираното ***** РТ. Посочва се, че ответникът не е изпълнил задълженията си по договора за застраховка “Гражданска отговорност” по предявената от ищеца регресна претенция за заплатеното застрахователно обезщетение.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва претенцията по основание и размер. Оспорва механизма на ПТП, както и застрахованият при него водач да има вина за

настъпването на ПТП. Излага, че ПТП е настъпило изцяло по вина на водача на *****, а при условията на евентуалност твърди да е налице съпричиняване от поне 50 процента. Оспорва да са нанесени каквито и да било вреди на ***** РТ, както и причинната връзка между ПТП и вредите. Излага в тази връзка, че пред ответника е заведена втора щета, наред с процесната, относно същото ПТП при сходен заявен механизъм на ПТП. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства.

С доклада по делото са отделени, като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към датата на ПТП гражданската отговорност на водача на ***** е била застрахована при ответника по валидна полица; че ***** РТ е отремонтирано и ищецът е заплатил сума в размер на 1 529,02 лв., като са сторени и 15 лв. ликвидационни разноски; че ответникът е получил регресната покана най-късно на 20.12.2022 г.; че относно увреденото ***** е налице валиден договор за застраховка „Каско“ и ПТП е настъпило в срока на застрахователното покритие и съставлява покрит риск.

Спорен по делото остава въпросът относно механизма на ПТП и дали е налице причинно-следствена връзка между ПТП и вредите, както и какъв е размерът на последните.

За установяване на механизма на процесното ПТП са допуснати двама свидетели на страните, както и е назначена САТЕ.

От показанията на разпитания по делото свидетел П. И., собственик на пострадалия лек автомобил, се установява, че спрял лекия си автомобил марка „*****“ в дясната част на платното за движение, пред заведение на ул. „*****“, където се намирал обекта в който работи. Слезнал от лекия автомобил и отишъл до заведението да си закупи кафе когато чул, че хората коментират, че е ударен лек автомобил марка „*****“. Тогава установил, че бял бус е ударил собственият му лек автомобил от лявата

страна, като си спомня, че увредени били лявото огледало, фар и калник на мпс-то. Посочва, че за птп-то съставили двустранен констативен протокол.

От показанията на разпитания по делото свидетел Г. Б., водач на буса причинил птп-то, се установява, че се движел по ул. „*****“, като се разминавал с друг автомобил по улицата причинил птп с паркирано мпс. Спомня си, че мпс-то било увредено от лявата страна, като посочва, че били одраскани калник, врата, фар и огледало. Посочва, че съставили двустранен констативен протокол, като водачите на двете мпс-та не са имали спор за вината.

Заклучението на САТЕ изготвено от вещото лице С. С., съдът възприема, като обективно и компетентно дадено. От същото се установява, че на база извършения анализ, съпоставяйки представените по делото писмени и гласни доказателства и отчитайки схемата в представения двустранен констативен протокол за ПТП, механизъм на настъпване на процесното произшествие, е следният:

На 14.06.2022 г. в град София водачът на ***** се е движил по ул. „*****“ и в района на № 62 при разминаване с друг автомобил, реализира удар в страничната лява габаритна част на паркирания от дясно спрямо посоката му на движение МПС „*****“, рег.№ *****. В експертизата се посочва, че причините за настъпването на ПТП са от субективен характер, а именно действията на страна на водача на МПС „Мерцедес“ с органите за управление на автомобила - кормилна, горивна и спирачна уредба, както и избраната от него странична дистанция спрямо паркирания автомобил „*****“. Уврежданията по паркирания автомобил „*****“ били следните калник преден ляв, фар ляв, корпус странично огледало ляво, капачка странично ляво огледало, мигач в огледалото, ринг ляво огледало, доп. операции, тониране.

В експертизата се посочва, че от техническа гледна точка, съобразно представените по делото доказателства, щетите, нанесени на процесното МПС „*****“, рег.№ ***** са вследствие и във връзка с механизма на ПТП, настъпило на 14.06.2022 година.

Настоящият съдебен състав, счита че от показанията на свидетелите Г. Б. и П. И., от приетия по делото двустранен протокол за ПТП и от САТЕ се установява верността на твърденията относно обстоятелствата, които са свързани с произшествието от 14.06.2022 г., а именно, че на процесната дата, водачът на ***** се е движил по ул. „*****“ и в района на № 62 при разминаване с друг автомобил, реализира удар в страничната лява габаритна част на паркирания от дясно спрямо посоката му на движение МПС „*****“, рег.№ ***** , причинявайки материални щети на паркирания л.а.

С оглед изложеното, неоснователни са възраженията на ответника относно недоказаността на механизма за настъпване на произшествието.

Вещото лице посочва, че към датата на ПТП - 14.06.2022 г., размерът на щетите нанесени на процесното МПС „*****“, рег.№ ***** , възлиза на 1601,42 лв. (хиляда шестстотин и един лева и четиридесет и две стотинки), а с включени 15,00 лв. ликвидационни разноски - 1616,42 лв.

Посочва и също, че изчислен по Методиката към Наредба № 49/2014 г., размерът на вредите по МПС „*****“, рег.№ ***** , възлиза на 1416.66 лв. (хиляда четиристотин и шестнадесет лева и шестдесет и шест стотинки), а с включени 15,00 лв. ликвидационни разноски – 1431.66 лв.

По отношение на застрахователното обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, разпоредбата на чл. 558, ал. 2 КЗ препраща и към чл. 499, ал. 2 КЗ, според който при вреди на имущество обезщетението не може да надхвърля действителната стойност на причинената вреда. Разпоредбата от своя страна препраща към чл. 504 КЗ, с наредба към която е приета Методика към Наредба № 49/16.10.2014 г. Последната отменя Наредба № 24/08.03.2006 г. с изключение на чл. 15, ал. 4 и Приложения 1-6, към нея. В този смисъл Методиката за уреждане на претенции за обезщетение за вреди, приета от КФН представлява Приложение № 1 към чл. 15, ал. 4 на Наредба № 24/ 08.03.2006 г. В чл. 4 от Методиката е предвидено, че същата следва да се прилага само като минимална долна граница в случаите, когато не са представени надлежни доказателства (фактури) за извършен ремонт в сервиз и за случаите, когато обезщетението се определя от експертна оценка. Т. е. в останалите случаи остойностяването на вредата не е задължително. При съдебно заявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие – чл. 386, ал. 2 от КЗ, /решение № 115 от 09.07.2009 г. на ВКС по т.д.№ 627/2008 г., II т.о., ТК /, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други.

Оплакването на ответника, според което при изчисляване стойността на вредите следва да намери методиката за изчисление, посочена в Наредба № 49/2014 г г., се преценява от настоящия състав, като неоснователно. Както бе посочено по-горе методиката представлява единствено указание за изчисляване на размера на щетите по МПС в случаите, когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз. В настоящият случай, при съдебно предявена претенция обезщетението следва да бъде определено по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие като в случая следва да бъдат взети средните пазарни цени на резервни части и труд, доколкото по такива цени ще може да се възстанови имуществото във вида му преди настъпване на произшествието. В тази насока е и изслушана СТЕ, видно от която обезщетението възлиза на сумата 1601,42 лв., която стойност е по-висока от заявената с исковата молба претенция.

С оглед изложеното, доводите на ответника за прилагане на Наредба №

49/2014 г., се преценяват като неоснователни.

Колкото до възражението в отговора на искова молба касаещо възражението за съпричиняване. Не се посочва и въз основа на какво ответника счита, че е налице съпричиняване на резултата от водача на л.а. „Митсубиши Аутлендър“, като това твърдение е голословно.

Съгласно задължителната и трайно установилата се съдебна практика, обективизирана съответно в т.7 на ППВС № 17/ 63 г., ТР № 88/62 г. на ОСГК на ВС, ТР № 1/2014 г. на ОСТК на ВКС и в множество служебно известни на настоящия съдебен състав решения: № 206/ 12. 03. 2009 г., по т.д.№ 35/2009 г. на II т.о.; № 54 от 22.05. 2012 г., по т.д.№ 316 / 2011 г. на II т.о.; № 165 от 26.10.2010 г., по т. д.№ 93/ 2010 г.; № 45 от 15. 04. 2009 г., по т.д.№ 525/2008 г. на II т.о.; № 169 от 28. 02.2012 г., по т.д.№ 762 /2010 г. на II т.о.; № 58 от 29.04.2011 г., по т.д.№ 623/2011 г. на II т.о.; № 206 от 12.03.10 г., по т.д.№ 2009 г.; № 18 от 17. 09.18 г., по гр.д.№ 60304 / 16 на IV г.о. и мн.др., за да е налице съпричиняване на вредата е необходимо да бъде установена пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога това му поведение трябва да е противоправно и да води до настъпване, или да улеснява настъпването на вредоносния резултат, т.е., в някаква степен да го обуславя. Затова и винаги е необходимо да бъде направено разграничение между приноса на пострадалия за възникване на самото пътно – транспортно произшествие, като правно значим факт, изискващ приложението на чл.51, ал.2 от ЗЗД и допринасяне за настъпване на вредата спрямо самия него, факт, също изискващ приложение на чл.51, ал.2 от ЗЗД. Следователно, за да е налице принос на увредения към настъпване на увреждането, е необходимо извършеното от последния действие, респ. въздържането от такова, не само да нарушава предписаните от ЗДВП и ППЗДВП правила за поведение, но в своята конкретика да се намира в пряка причинна връзка с вредата, т.е. тя да е негово следствие. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно да е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. За определяне обаче степента на съпричиняване освен изясняване на механизма на процесното пътно произшествие, съдът следва да съпостави в достатъчна степен поведението на всеки един от участниците в същото.

В настоящия случай, категорично се установи, че П. И. паркирал лекия си автомобил марка „*****“ в дясната част на платното за движение, пред заведение на ул. „*****“. Последното е в съответствие с изискването на нормата на чл. 94, ал.3 от ЗДВП, която гласи, че за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. По делото не са събрани доказателства за наличие на пътни знаци регулиращи движението и указващи забрана за паркиране на посочената улица. Липсват доказателства по делото с действията си П. И. да е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. С оглед изложеното, настоящия съдебен състав счита,

че в случая се установява единствено изключителна вина за настъпилото ПТП на водача на л.а. „Мерцедес“ с рег. № СВ 8279 ТЕ, изразявайки се в нарушение на чл. 20, ал.1 ЗДвП, тъй като последният не е изпълнил задължението да контролира непрекъснато управляваното от него пътно превозно средство, вследствие на което е настъпило процесното ПТП.

Поради изложеното съдът намира, че искът е основателен до размера на платената от ищеца сума в размер на 1544.02 лева (1 529,02 лв., размерът на вредата и 15 лв. ликвидационни разноски лв.).

По иска с правно основание чл. 86 ЗЗД:

За да бъде поставен длъжникът по него в забава, е необходимо да е бил поканен от ищеца да плати. Ответното дружество било поканено за възстановяване на платеното от ищеца обезщетение в срока по чл. 412, ал. 3 КЗ на 20.12.2022г., видно от приетите по делото писмени доказателства (л.22), поради което искът за забава е основателен за периода, за който е предявен от 21.10.2022 г. до 09.03.2023 г. за размера от 47,18 лв.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът, съобразно уважената част от исквете. Дължимите разноски, направени в производството са в размер на 833,50 лв., представляващи заплатена държавна такса, депозит за СТЕ и свидетел и адв. възнаграждение.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „*****“, с ЕИК ***** , с адрес в г*****“ № 1, да плати на ищеца ***** АД с ЕИК ***** , с адрес в гр.София, пл.“Позитано“ № 5, на осн. чл.411 КЗ – **1 544,02 лв.**, представляваща неизплатена регресна претенция за изплатено от ищцовото дружество застрахователно обезщетение по имуществена застраховка и ликвидационни разходи, които ответното дружество в качеството на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния за настъпването на вредите водач на МПС не е възстановило, ведно със законна лихва от предявяване на исквата молба – 1.04.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **47,18 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава за периода от 21.12.2022 г. – 09.03.2023г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ***** , с ЕИК ***** , с адрес в г*****“ № 1, да заплати на „*****“ АД с ЕИК ***** , с адрес в гр.София, пл.“Позитано“ № 5, сумата в размер на 833,50 лв., представляваща

съдебни разноси за исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____